# ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 28ης Ιουνίου 2001 *

Στην υπόθεση C-352/99 P,

**Eridania SpA,** πρώην Eridania Zuccherifici Nazionali SpA, με έδρα τη Γένοβα (Ιταλία),

**Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI),** με έδρα την Πάδουα (Ιταλία),

**Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA**, με έδρα την Μπολόνια (Ιταλία),

**Sadam Castiglionese SpA,** με έδρα την Μπολόνια,

**Sadam Abruzzo SpA,** με έδρα την Μπολόνια,

**Zuccherificio del Molise SpA,** με έδρα το Termoli (Ιταλία),

και

**Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR),** με έδρα την Cesena (Ιταλία),

εκπροσωπούμενες από τον B. O'Connor, solicitor, και τον I. Vigliotti, avvocato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείουσες,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 8 Ιουλίου 1999 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) στην

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

υπόθεση T-168/95, Eridania κλπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1999, σ. II-2245), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου οι έτεροι διάδικοι είναι

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης**, εκπροσωπούμενο από τους I. Díez Para και J.-P. Hix, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθού πρωτοδίκως,

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων**, εκπροσωπούμενη από τον F. P. Ruggeri Laderchi, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

και

η **Ponteco Zuccheri SpA,** με έδρα το Pontelagoscuro (Ιταλία),

προσφεύγουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τον B. Σκουρή, πρόεδρο τμήματος, τον R. Schintgen και την N. Colneric (εισηγήτρια), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. Mischo
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

**Διάταξη**

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 22 Σεπτεμβρίου 1999, οι Eridania SpA, πρώην Eridania Zuccherifici Nazionali SpA, Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI), Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del Molise SpA και Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου (πρώτο τμήμα) της 8ης Ιουλίου 1999 στην υπόθεση T-168/95, Eridania κλπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1999, σ. II-2245, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή τους, το κύριο αίτημα της οποίας ήταν η ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1534/95 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1995, για τον καθορισμό, για την

περίοδο εμπορίας 1995/96, των παραγώγων τιμών παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης, της τιμής παρεμβάσεως της ακατέργαστης ζάχαρης, των ελάχιστων τιμών τεύτλων Α και τεύτλων Β, καθώς και του ποσού της επιστροφής για την αντιστάθμιση των εξόδων αποθεματοποιήσεως (ΕΕ L 148, σ. 11), ή τουλάχιστον του άρθρου 1, στοιχείο στ', του κανονισμού αυτού.

## Το νομικό πλαίσιο

2 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1785/81 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1981, περί κοινής οργανώσεως των αγορών στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 177, σ. 4, στο εξής: βασικός κανονισμός), καθιέρωσε, μεταξύ άλλων, ένα καθεστώς τιμών και ένα καθεστώς ποσοστώσεων.

3 Το καθεστώς των ποσοστώσεων προβλέπει ότι σε κάθε κράτος μέλος αντιστοιχεί μια βασική ποσότητα εθνικής παραγωγής ζάχαρης, η οποία επιμερίζεται, εντός κάθε κράτους μέλους, μεταξύ των επιχειρήσεων παραγωγής υπό μορφή ποσοστώσεων Α και Β. Για τις δύο αυτές ποσοστώσεις προβλέπονται αφενός εγγύηση διαθέσεως στην αγορά και αφετέρου μια ετήσια περίοδος εμπορίας, που αρχίζει από την 1η Ιουλίου και λήγει στις 30 Ιουνίου του επομένου έτους.

4 Το καθεστώς των τιμών περιλαμβάνει ένα σύστημα παρεμβάσεως που αποσκοπεί στην εγγύηση των τιμών και της διαθέσεως των προϊόντων στην αγορά, ενώ οι εφαρμοζόμενες από τους οργανισμούς παρεμβάσεως τιμές καθορίζονται κάθε έτος από το Συμβούλιο.

5 Οι τιμές της λευκής ζάχαρης δεν είναι ίδιες για όλο το έδαφος της Κοινότητας. Συγκεκριμένα, το άρθρο 3, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού προβλέπει τον καθορισμό υπέρ των ζαχαροπαραγωγών μιας «τιμής παρεμβάσεως» για τις μη

ελλειμματικές ζώνες και μιας «παράγωγης τιμής παρεμβάσεως» για τις ελλειμματικές ζώνες.

6 Η διαφοροποίηση αυτή των τιμών, η οποία αποκαλείται «περιφερειοποίηση», συνεπάγεται ότι, για τις ελλειμματικές ζώνες, ο βασικός κανονισμός προβλέπει, εντός των ορίων της αντίστοιχης ποσοστώσεως, υψηλότερη τιμή για τη ζάχαρη που παράγεται στις ζώνες αυτές και, ταυτόχρονα, υψηλότερη τιμή για την αγορά της πρώτης ύλης που είναι απαραίτητη για την παραγωγή της ζάχαρης.

7 Συγκεκριμένα, στην τιμή παρεμβάσεως για τις μη ελλειμματικές ζώνες και στην παράγωγη τιμή παρεμβάσεως για κάθε ελλειμματική ζώνη αντιστοιχούν, όσον αφορά την αγορά των τεύτλων, ελάχιστες τιμές για τις μη ελλειμματικές ζώνες και επαυξημένες ελάχιστες τιμές για τις ελλειμματικές ζώνες. Οι τελευταίες αυτές τιμές επιβαρύνουν τους ζαχαροπαραγωγούς, οι οποίοι οφείλουν να τις καταβάλλουν στους παραγωγούς τεύτλων.

8 Σε σχέση με τις ελάχιστες τιμές για τις μη ελλειμματικές ζώνες, οι επαυξημένες ελάχιστες τιμές τυγχάνουν, σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού, διπλής επαυξήσεως. Αφενός, επαυξάνονται κατά ποσό ίσο με τη διαφορά μεταξύ της τιμής παρεμβάσεως και της παράγωγης τιμής παρεμβάσεως της οικείας ζώνης. Αφετέρου, το ποσό που προκύπτει πολλαπλασιάζεται με συντελεστή 1,30.

9 Μέχρι την περίοδο εμπορίας 1994/95, το Συμβούλιο κατέτασσε την Ιταλία στις ελλειμματικές ζώνες της Κοινότητας, ενώ, κατά την ιταλική βιομηχανία ζάχαρης, το κράτος μέλος αυτό επρόκειτο να καταστεί σύντομα πλεονασματική ζώνη. Επειδή για την περίοδο εμπορίας 1995/96 προβλεπόταν κατάσταση ελλειμματικού εφοδιασμού στις ζώνες παραγωγής της Ιταλίας, το άρθρο 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 1534/95 καθόρισε την παράγωγη τιμή παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης για την εν λόγω περίοδο εμπορίας σε 65,53 ECU ανά 100 χιλιόγραμμα για όλες τις ζώνες της Ιταλίας,

ενώ για τις μη ελλειμματικές ζώνες της Κοινότητας η τιμή παρεμβάσεως είχε καθοριστεί στα 63,19 ECU ανά 100 χιλιόγραμμα με το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1533/95 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1995, για τον καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 1995/96, ορισμένων τιμών στον τομέα της ζάχαρης και του αντιπροσωπευτικού ποιοτικού τύπου τεύτλων (ΕΕ L 148, σ. 9).

## Η προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου

10 Υπό τις συνθήκες αυτές, οι νυν αναιρεσείουσες, εταιρίες που είναι εγκατεστημένες στην Ιταλία και κατέχουν όλες μαζί το 92 % των ποσοστώσεων παραγωγής ζάχαρης που έχουν χορηγηθεί σ' αυτό το κράτος μέλος, άσκησαν σύμφωνα με το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ) προσφυγή με κύριο αίτημα την ακύρωση του άρθρου 1, στοιχείου στ', του κανονισμού 1534/95.

11 Με χωριστό δικόγραφο, το Συμβούλιο προέβαλε ένσταση απαραδέκτου κατά της εν λόγω προσφυγής, σύμφωνα με το άρθρο 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Προς στήριξη της ενστάσεώς του, επικαλέστηκε τρεις λόγους απαραδέκτου. Ο κυριότερος των λόγων αυτών αντλούνταν από την έλλειψη ενεργητικής νομιμοποιήσεως των νυν αναιρεσειουσών, σύμφωνα με το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.

12 Όσον αφορά, ιδίως, τον τελευταίο αυτό λόγο απαραδέκτου, το Συμβούλιο υποστήριξε ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν αφορούσε ατομικά τις αναιρεσείουσες, οπότε αυτές στερούνταν ενεργητικής νομιμοποιήσεως σύμφωνα με το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.

13 Με διάταξη της 19ης Μαρτίου 1996, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου δέχθηκε την αίτηση παρεμβάσεως της Επιτροπής υπέρ του Συμβουλίου.

## Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

14 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη. Συναφώς, βασίστηκε, αφενός, στον λόγο απαραδέκτου που αντλούνταν από την έλλειψη επαρκούς ακρίβειας των αιτημάτων των νυν αναιρεσειουσών, καθόσον αυτές είχαν ζητήσει την ακύρωση κάθε πράξεως συναφούς προς τον κανονισμό 1534/95, προγενέστερης ή μεταγενέστερης, συμπεριλαμβανομένου του βασικού κανονισμού, ή, τουλάχιστον, των άρθρων 3, 5 και 6 του τελευταίου αυτού κανονισμού, καθώς και κάθε διατάξεως περί εκτελέσεως των εν λόγω πράξεων, και, αφετέρου, στον λόγο απαραδέκτου που αντλούνταν από την έλλειψη ατομικού συμφέροντος των νυν αναιρεσειουσών. Αντιθέτως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι ο τρίτος λόγος απαραδέκτου, που αντλούνταν από την εκπνοή της προθεσμίας για την άσκηση της προσφυγής, είχε καταστεί άνευ αντικειμένου.

15 Ως προς την απόρριψη της προσφυγής λόγω ελλείψεως ατομικού συμφέροντος των νυν αναιρεσειουσών, που αποτελεί το μόνο αντικείμενο της διαδικασίας αναιρέσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε κατ' ουσίαν, με τις σκέψεις 38 και 39 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο καθορισμός της παραγώγου τιμής παρεμβάσεως είχε εφαρμογή επί απροσδιορίστου αριθμού συναλλαγών εντός της περιόδου εμπορίας 1995/96 και ότι, επομένως, το άρθρο 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 1534/95 είχε εφαρμογή επί αντικειμενικώς καθοριζομένων καταστάσεων και απευθυνόταν σε κατηγορίες προσώπων που προσδιορίζονταν κατά τρόπο αφηρημένο.

16 Το Πρωτοδικείο, βασιζόμενο, με τη σκέψη 40, στη νομολογία σύμφωνα με την οποία δεν αποκλείεται το ενδεχόμενο μια διάταξη η οποία έχει γενικό χαρακτήρα να αφορά ατομικά φυσικό ή νομικό πρόσωπο, όταν η διάταξη αυτή το θίγει λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που είναι ιδιαίτερες για το πρόσωπο αυτό ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που το διαφοροποιεί από οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο, εξέτασε στη

συνέχεια ορισμένα στοιχεία του καθεστώτος της ζάχαρης. Διαπίστωσε, με τη σκέψη 43, ότι «[τ]ο γεγονός ότι ο νομοθέτης καθορίζει τις παράγωγες τιμές παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης όχι γενικώς και κατ' αποκοπήν, αλλά στηριζόμενος όσο το δυνατόν περισσότερο στην οικονομική πραγματικότητα [...] δεν αρκεί από μόνο του για να δοθεί στο άρθρο 1, στοιχείο στ', του προσβαλλόμενου κανονισμού ο χαρακτήρας δέσμης αποφάσεων που αφορούν ατομικά κάθε μία από τις παραγωγούς επιχειρήσεις που είναι εγκατεστημένες στις ελλειμματικές ζώνες».

17 Αφού τόνισε ότι το σύστημα της «περιφερειοποιήσεως» στηρίζεται κατ' ανάγκη σε αριθμητικά στοιχεία σχετικά με την παραγωγή κάθε ζαχαροπαραγωγού επιχειρήσεως που είναι εγκατεστημένη σε ελλειμματική ή μη ελλειμματική ζώνη, το Πρωτοδικείο εκτίμησε, με τη σκέψη 44, ότι «το γεγονός ότι ανακοίνωσαν στα κοινοτικά όργανα τέτοια πληροφοριακά στοιχεία δεν μπορεί να διαφοροποιήσει τις προσφεύγουσες, στο πλαίσιο του συστήματος "περιφερειοποιήσεως", από οποιονδήποτε άλλον κοινοτικό ζαχαροπαραγωγό, πολλώ δε μάλλον όταν το Συμβούλιο, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, δεν εξέδωσε τον προσβαλλόμενο κανονισμό στηριχθέν σε πληροφοριακά στοιχεία παρασχεθέντα από την Επιτροπή σχετικά με την ειδική κατάσταση κάθε μιας από τις προσφεύγουσες επιχειρήσεις».

18 Το Πρωτοδικείο συμπέρανε, με τη σκέψη 45, ότι, αν γινόταν δεκτή η άποψη των νυν αναιρεσειουσών, «όλοι οι υπαγόμενοι στην κοινή οργάνωση των αγορών της ζάχαρης επιχειρηματίες, οι οποίοι θεωρούν ότι θίγονται από τον χαρακτηρισμό της ζώνης τους, θα μπορούσαν να θέσουν υπό αμφισβήτηση ολόκληρο το σύστημα των διαφοροποιημένων τιμών που ισχύει σε κοινοτική κλίμακα [...]».

19 Με τη σκέψη 46, το Πρωτοδικείο απέρριψε επίσης το επιχείρημα των νυν αναιρεσειουσών ότι [η προσβαλλόμενη πράξη] τις «αφορά ατομικά» λόγω του ότι ανήκουν σε «κλειστό κύκλο». Συναφώς, αναφέρθηκε, κατ' αρχάς, στη νομολογία, σύμφωνα με την οποία «η γενική ισχύς, και επομένως, ο κανονιστικός χαρακτήρας, μιας πράξεως δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση από τη δυνατότητα ακριβούς, κατά το μάλλον ή ήττον, προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων η πράξη αυτή έχει εφαρμογή σε δεδομένο χρονικό σημείο, αρκεί να μην αμφισβητείται ότι η εφαρμογή αυτή γίνεται στο πλαίσιο αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως που καθορίζεται από τη σχετική πράξη (διάταξη του Δικαστηρίου της 18ης Δεκεμβρίου 1997, C-409/96 P, Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-7531, σκέψη 37)».

20 Το Πρωτοδικείο τόνισε στη συνέχεια, με τη σκέψη 47, ότι «ο "κλειστός κύκλος" που επικαλέστηκαν οι προσφεύγουσες απορρέει από την ίδια τη φύση του συστήματος της "περιφερειοποιήσεως", το οποίο [...] έχει ακριβώς ως συνέπεια ότι τα κοινοτικά όργανα μπορούν να γνωρίζουν την ταυτότητα των ζαχαροπαραγωγών που είναι εγκατεστημένοι σε κάθε μία από τις ζώνες παραγωγής. Κατά συνέπεια, οι προσφεύγουσες δεν ανήκουν σε "κλειστό κύκλο" παρά μόνον όπως και όλοι οι άλλοι κοινοτικοί ζαχαροπαραγωγοί που βρίσκονται στην ίδια κατάσταση».

21 Με τη σκέψη 48, το Πρωτοδικείο προσέθεσε ότι, «[ε]ν πάση περιπτώσει [...], ναι μεν τα κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή, πριν από τον καθορισμό των διαφόρων τιμών της ζάχαρης για κάθε ετήσια περίοδο εμπορίας, πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με την εξέλιξη της παραγωγής και της καταναλώσεως ζάχαρης στο έδαφός τους, καθώς και τις ποσοστώσεις παραγωγής ζάχαρης που έχουν ήδη χορηγηθεί, πλην όμως το Συμβούλιο, όταν εξέδωσε τον προσβαλλόμενο κανονισμό, δεν διέθετε ιδιαίτερα πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με κάθε μία από τις ιταλικές επιχειρήσεις που κατείχαν ποσοστώσεις παραγωγής ζάχαρης για την περίοδο εμπορίας 1995/96, αλλά καθόρισε τις διάφορες τιμές της λευκής ζάχαρης στηριχθέν σε συνολικά στοιχεία σχετικά με την παραγωγή ζάχαρης στην Ιταλία».

22 Το Πρωτοδικείο θεώρησε επίσης, με τη σκέψη 49, ότι η νομολογία που επικαλέστηκαν οι νυν αναιρεσείουσες προς στήριξη του παραδεκτού της προσφυγής — νομολογία που αναφέρεται σε ορισμένες ειδικές καταστάσεις οι οποίες αφορούσαν επί μέρους αιτήσεις αδειών εισαγωγής που υποβλήθηκαν εντός συγκεκριμένης βραχείας περιόδου και για καθορισμένες ποσότητες ή οι οποίες συνεπάγονταν την υποχρέωση των κοινοτικών οργάνων να λάβουν υπόψη τις συνέπειες που η πράξη που μελετούσαν να εκδώσουν θα μπορούσε να έχει για την κατάσταση ορισμένων ιδιωτών — δεν ήταν λυσιτελής. Έκρινε ότι στη συγκεκριμένη υπόθεση δεν συνέτρεχαν τέτοιες περιστάσεις.

23 Όσον αφορά την εξατομίκευση των νυν αναιρεσειουσών λόγω της προσβολής «των επί μέρους δικαιωμάτων παραγωγής που έχουν υπό την ιδιότητα αυτών ως κατόχων ποσοστώσεων παραγωγής», το Πρωτοδικείο περιορίστηκε να διαπιστώσει, με τη σκέψη 51, ότι «η χορήγηση στις προσφεύγουσες ποσοστώσεων παραγωγής δεν συνοδευόταν, πριν από την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού, από κάποιο

κεκτημένο δικαίωμα για τον καθορισμό συγκεκριμένης τιμής παρεμβάσεως» και ότι «απλώς και μόνον το γεγονός ότι οι προσφεύγουσες κατείχαν ποσοστώσεις παραγωγής δεν είναι ικανό να αποδείξει ότι θίχτηκαν ειδικά δικαιώματά τους υπό την έννοια της [...] αποφάσεως [της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89,] Codorniu κατά Συμβουλίου [Συλλογή 1994, σ. I-1853]».

24 Το Πρωτοδικείο απέρριψε επίσης, με τις σκέψεις 52 και 53, τα επιχειρήματα που άντλησαν οι νυν αναιρεσείουσες, προς στήριξη του παραδεκτού της προσφυγής τους, αφενός από την κατάργηση, με τον κανονισμό (ΕΚ) 1101/95 του Συμβουλίου, της 24ης Απριλίου 1995, για τροποποίηση του κανονισμού 1785/81 (ΕΕ L 110, σ. 1), της δυνατότητας της Ιταλικής Δημοκρατίας να χορηγεί ενισχύσεις στην ιταλική ζαχαροβιομηχανία και, αφετέρου, από τη σύναψη με τους παραγωγούς τεύτλων συμβάσεων παραδόσεως για τις οποίες ίσχυε η επίμαχη παράγωγη τιμή παρεμβάσεως.

## Η αναίρεση

25 Με την αίτηση αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες ζητούν κατ' ουσίαν την εξαφάνιση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως καθόσον απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή που είχαν ασκήσει με αίτημα αφενός την ακύρωση του κανονισμού 1534/95, ιδίως του άρθρου 1, στοιχείο στ', και αφετέρου τη διαπίστωση της ελλείψεως νομιμότητας του βασικού κανονισμού, και συγκεκριμένα των άρθρων 3, 5 και 6.

26 Προς στήριξη της αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες διατυπώνουν τέσσερις λόγους.

27 Πρώτον, οι αναιρεσείουσες ισχυρίζονται ότι το Πρωτοδικείο έσφαλε όταν συμπέρανε, βάσει μόνο του αριθμού των συναλλαγών που μπορεί να αφορά το άρθρο 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 1534/95, ότι ο κανονισμός αυτός εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς προσδιοριζόμενες καταστάσεις και σε κατηγορίες προσώπων που προσδιορίζονταν κατά τρόπο αφηρημένο και ότι επομένως έχει γενική ισχύ.

28 Δεύτερον, οι αναιρεσείουσες βάλλουν κατά της διαπιστώσεως του Πρωτοδικείου, στη σκέψη 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σύμφωνα με την οποία η εν λόγω διάταξη δεν αντιστοιχεί σε δέσμη ατομικών αποφάσεων. Αυτός ο λόγος αναιρέσεως υποδιαιρείται σε τέσσερα σκέλη.

29 Με το πρώτο σκέλος, προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι επέλεξε μια ριζικά εσφαλμένη προσέγγιση, διότι εξέτασε, με τις σκέψεις 41 έως 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τη φύση του καθεστώτος «περιφερειοποιήσεως» στο σύνολό του.

30 Με το δεύτερο σκέλος αυτού του λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι δεν έλαβε υπόψη του το γεγονός ότι ο κανονισμός 1534/95 τις αφορά ατομικά, επειδή είναι υποχρεωμένες να καταβάλλουν μια καθορισμένη τιμή σε κάθε παραγωγό που τους προμηθεύει τεύτλα. Η υποχρέωση αυτή τις εξατομικεύει ως ζαχαροπαραγωγούς στην Ιταλία έναντι των ζαχαροπαραγωγών των άλλων ζωνών της Κοινότητας.

31 Με το τρίτο σκέλος του ίδιου λόγου αναιρέσεως οι αναιρεσείουσες ισχυρίζονται ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε επαρκώς υπόψη τη διαφορά μεταξύ του δικαιώματος των Ιταλών ζαχαροπαραγωγών να πωλούν προς τον οργανισμό παρεμβάσεως στην παράγωγη τιμή παρεμβάσεως — το οποίο αφορά κάθε παραγωγό ατομικά — και του δικαιώματος των παραγωγών τεύτλων να εξασφαλίζουν μια ελάχιστη τιμή γι' αυτά. Όσον αφορά το δεύτερο αυτό δικαίωμα, οι αναιρεσείουσες εκτιμούν ότι πρόκειται για κανόνα γενικής εφαρμογής.

32 Με το τέταρτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες βάλλουν κατά της ερμηνείας στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και σύμφωνα με την οποία, αν κρινόταν παραδεκτή η προσφυγή τους, θα μπορούσαν να διαταραχθούν οι συμβατικές σχέσεις μεταξύ ζαχαροπαραγωγών και παραγωγών τεύτλων. Κατά τις αναιρεσείουσες, οι συνέπειες μιας προσφυγής ως προς τις συμβάσεις δεν αποτελούν στοιχείο που πρέπει να ληφθεί υπόψη για την εκτίμηση των δικαιωμάτων τους δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης.

33 Τρίτον, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι αποτελούν τμήμα ενός «κλειστού κύκλου» ζαχαροπαραγωγών. Ο κύκλος αυτός αποτελείται μόνο από τους Ιταλούς ζαχαροπαραγωγούς που κατέχουν ποσόστωση και που, εξ αυτού του λόγου, υποχρεούνται να καταβάλλουν, μαζί με την επαυξημένη ελάχιστη τιμή, τιμή διαφορετική απ' αυτήν που πρέπει να καταβάλλουν οι παραγωγοί στις άλλες ζώνες της Κοινότητας. Αυτό τις εξατομικεύει έναντι κάθε άλλου παραγωγού εντός της Κοινότητας.

34 Τέταρτον, οι αναιρεσείουσες προσάπτουν επίσης στο Πρωτοδικείο, αυτοτελώς, ότι δεν έλαβε επαρκώς υπόψη ότι η επίδικη ρύθμιση της «περιφερειοποίησης» και, ιδίως, οι τιμές που καθορίζει το Συμβούλιο για όλες τις ζώνες της Ιταλίας στηρίζονται σε εξατομικευμένα στοιχεία που προέρχονται από τους Ιταλούς ζαχαροπαραγωγούς, και συγκεκριμένα στα αριθμητικά στοιχεία που παρέχονται από αυτούς.

35 Στο πλαίσιο αυτό, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι υπάρχει αντίφαση μεταξύ των σκέψεων 44 και 48 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, με τη σκέψη 48 το Πρωτοδικείο δέχεται ότι το Συμβούλιο δεν διέθετε παρά μόνο συνολικά στοιχεία και όχι ιδιαίτερα πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με κάθε μία από τις ιταλικές επιχειρήσεις που κατείχαν ποσοστώσεις παραγωγής ζάχαρης, ενώ με τη σκέψη 44 αποδέχεται την ύπαρξη αριθμητικών στοιχείων για την παραγωγή κάθε ζαχαροβιομηχανίας.

36 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή θεωρούν ότι η αναίρεση είναι αβάσιμη.

37 Κατ' αρχάς, όσον αφορά τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, ισχυρίζονται ότι το Πρωτοδικείο ορθώς έλαβε υπόψη, μεταξύ άλλων εκτιμητέων στοιχείων, τον απροσδιόριστο αριθμό των συναλλαγών και ότι, με τον τρόπο αυτό, προέβη σε ποιοτική ανάλυση των καταστάσεων στις οποίες εφαρμόζεται το άρθρο 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 1534/95.

38 Στη συνέχεια, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η αιτίαση σύμφωνα με την οποία η εν λόγω διάταξη αναλύεται σε «δέσμη αποφάσεων» απευθυνομένων σε κάθε ενδιαφερόμενο επιχειρηματία είναι αβάσιμη. Πράγματι, ο χαρακτηρισμός αυτός απαιτεί, σύμφωνα ιδίως με την απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 1999, C-73/97 P, Γαλλία κατά Comafrica κλπ. (Συλλογή 1999, σ. I-185, σκέψεις 33 έως 38), οι αναιρεσείουσες να έχουν αποκτήσει ορισμένα δικαιώματα πριν από την έκδοση του εν λόγω κανονισμού, γεγονός που δεν συντρέχει εν προκειμένω.

39 Τέλος, το Συμβούλιο και η Επιτροπή αντικρούουν επίσης την αιτίαση που οι αναιρεσείουσες αντλούν από το ότι η ανακοίνωση στα κοινοτικά όργανα αριθμητικών στοιχείων σχετικών με την παραγωγή τους τις εξατομικεύει.

**Εκτίμηση του Δικαστηρίου**

40 Όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάσα στάση της δίκης, δυνάμει του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως με αιτιολογημένη διάταξη, χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

41 Κατά το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί να ασκεί προσφυγή κατά αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί, το αφορούν άμεσα και ατομικά.

*Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται στο ότι ελήφθη υπόψη μόνον ο αριθμός των συναλλαγών*

42 Σύμφωνα με την νομολογία του Δικαστηρίου, το κριτήριο της διακρίσεως μεταξύ ενός κανονισμού και μιας αποφάσεως πρέπει να αναζητηθεί στη γενική ή μη ισχύ της εν λόγω πράξεως (βλ. διατάξεις της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-10/95 P, Asocarne κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-4149, σκέψη 28, και της 24ης Απριλίου 1996, C-87/95 P, CNPAAP κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-2003, σκέψη 33). Μια πράξη έχει γενική ισχύ, όταν εφαρμόζεται σε αντικειμενικά προσδιοριζόμενες καταστάσεις και παράγει έννομα αποτελέσματα για κατηγορίες προσώπων που προσδιορίζονται γενικά και αφηρημένα (βλ. διάταξη της 26ης Οκτωβρίου 2000, C-447/98 P, Molkerei Großbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-9097, σκέψη 67· απόφαση της 27ης Μαρτίου 1990, C-229/88, Cargill κλπ κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-1303, σκέψη 18).

43 Καθόσον οι αναιρεσείουσες, με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι δέχτηκε τον κανονιστικό χαρακτήρα του άρθρου 1, στοιχείου στ', του κανονισμού 1534/95 εξετάζοντας μόνο τον αριθμό των συναλλαγών που θα μπορούσε να αφορά η εν λόγω διάταξη, επιβάλλεται, εκ προοιμίου, η διαπίστωση ότι με τη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Πρωτοδικείο επεδίωξε να προσδιορίσει τη φύση της εν λόγω διατάξεως στηριζόμενο στις δύο προϋποθέσεις τις οποίες αναφέρει η νομολογία που παρατίθεται στην προηγούμενη σκέψη.

44 Προς τούτο, το Πρωτοδικείο, με τη σκέψη 39 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, εξέτασε τις μεθόδους καθορισμού της παράγωγης τιμής παρεμβάσεως για τη λευκή ζάχαρη. Θεώρησε, ορθώς, ότι ο καθορισμός αυτός δεν αφορά μόνο την ποσότητα λευκής ζάχαρης που προσφέρεται στον οργανισμό παρεμβάσεως από τους Ιταλούς ζαχαροπαραγωγούς, εφόσον πληρούνται οι σχετικές προϋποθέσεις, αλλά έχει επίσης ευθέως συνέπειες επί των τιμών αγοράς που οι Ιταλοί ζαχαροπαραγωγοί οφείλουν να καταβάλλουν στους Ιταλούς παραγωγούς τεύτλων.

45 Επομένως, είναι προφανές ότι το Πρωτοδικείο δεν βασίστηκε αποκλειστικά στον απροσδιόριστο αριθμό των συναλλαγών, αλλά έλαβε υπόψη του, πέρα από τους

ενδιαφερομένους επιχειρηματίες, τις συνθήκες υπό τις οποίες βρίσκει εφαρμογή το άρθρο 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 1534/95. Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν οι αναιρεσείουσες, το Πρωτοδικείο κατέληξε, ορθώς, στο συμπέρασμα ότι η εν λόγω διάταξη έχει εφαρμογή επί αντικειμενικώς καθοριζομένων καταστάσεων και παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων που προσδιορίζονται κατά τρόπο αφηρημένο, ακριβώς λόγω των χαρακτηριστικών στοιχείων της επίδικης ρυθμίσεως.

46 Συνεπώς, το Πρωτοδικείο δεν έσφαλε περί το δίκαιο όταν δέχτηκε τον κανονιστικό χαρακτήρα του άρθρου 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 1534/95. Η αιτίαση των αναιρεσειουσών ότι ελήφθη υπόψη μόνον ο αριθμός των συναλλαγών που θα πραγματοποιούνταν κατά την οικεία περίοδο εμπορίας δεν μπορεί, προδήλως, να γίνει δεκτή.

*Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται στο ότι το Πρωτοδικείο εξέτασε «συνολικά» τη φύση του καθεστώτος «περιφερειοποιήσεως»*

47 Κατά πάγια νομολογία, δεν αποκλείεται το ενδεχόμενο μια διάταξη η οποία, ως εκ της φύσεως και του περιεχομένου της, έχει γενικό χαρακτήρα να αφορά ατομικά φυσικό ή νομικό πρόσωπο, όταν το θίγει λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που είναι ιδιαίτερες για το πρόσωπο αυτό ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που το διαφοροποιεί από οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, το εξατομικεύει όπως εξατομικεύεται ο αποδέκτης διοικητικής αποφάσεως (βλ. ιδίως απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 1996, C-209/94 P, Buralux κλπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-615, σκέψη 25, και προαναφερθείσα διάταξη Asocarne κατά Συμβουλίου, σκέψη 39).

48 Το Πρωτοδικείο, προκειμένου να εξετάσει, σύμφωνα με τη νομολογία αυτή, αν το άρθρο 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 1534/95 μπορεί να αφορά ατομικά τις αναι-

ρεσείουσες, υπενθύμισε, με τη σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τον μηχανισμό της διάταξης αυτής. Με τις σκέψεις 42 και 43, την ενέταξε στο πλαίσιο του καθεστώτος της «περιφερειοποιήσεως».

49 Ακόμη και αν το Πρωτοδικείο είχε δεχτεί συγκεκριμένα ότι το καθεστώς της «περιφερειοποιήσεως» καθορίζει τις παράγωγες τιμές παρεμβάσεως βασιζόμενο κατά το δυνατόν στην οικονομική πραγματικότητα, η ανάλυσή του οδηγεί, κατά τρόπο πειστικό, στο συμπέρασμα ότι το σύστημα της «περιφερειοποιήσεως» εφαρμόζεται αντικειμενικώς στο σύνολο των ζαχαροπαραγωγών και των παραγωγών τεύτλων και δεν στοχεύει ατομικά τις αναιρεσείουσες.

50 Καθόσον με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως οι αναιρεσείουσες βάλλουν κατά της προσέγγισης αυτής του Πρωτοδικείου, θεωρώντας την ριζικώς εσφαλμένη, αρκεί η διαπίστωση ότι, σύμφωνα με τη νομολογία στην οποία παραπέμπει η σκέψη 47 της παρούσας διατάξεως, το Πρωτοδικείο, προκειμένου να εξετάσει αν το άρθρο 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 1534/95 έχει χαρακτήρα αποφάσεως, δεν μπορούσε να μην εκτιμήσει τη μέθοδο καθορισμού της παράγωγης τιμής παρεμβάσεως για τη λευκή ζάχαρη ή τα αποτελέσματά της στο πλαίσιο της «περιφερειοποιήσεως».

*Επί της εξατομικεύσεως των αναιρεσειουσών λόγω της υποχρεώσεώς τους να καταβάλλουν μια καθορισμένη επαυξημένη ελάχιστη τιμή*

51 Με την αιτίαση αυτή, οι αναιρεσείουσες ισχυρίζονται ότι, αντιθέτως προς τη διαπίστωση στην οποία προβαίνει το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το άρθρο 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 1534/95 αποτελεί στην πραγματικότητα δέσμη ατομικών αποφάσεων που τις αφορούν ατομικά. Για να δικαιολογήσουν αυτή την ερμηνεία της διατάξεως αυτής, ισχυρίζονται ότι, εκτός από τις επαυξημένες ελάχιστες τιμές, υποχρεούνται να καταβάλλουν στους παραγωγούς

τεύτλων μια καθορισμένη τιμή που τις διακρίνει από τους άλλους παραγωγούς λευκής ζάχαρης.

52 Συναφώς, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 118 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το άρθρο 42, παράγραφος 2, του Κανονισμού, που απαγορεύει κατ' αρχήν την προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης, εφαρμόζεται στην ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία που έχει ως αντικείμενο αναίρεση κατ' αποφάσεως του Πρωτοδικείου.

53 Αν επιτρεπόταν στον διάδικο να προβάλει για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου ισχυρισμό που δεν είχε προβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου, τούτο θα σήμαινε ότι ο διάδικος αυτός θα είχε τη δυνατότητα να υποβάλει στην κρίση του Δικαστηρίου, του οποίου η αρμοδιότητα επί αιτήσεων αναιρέσεως είναι περιορισμένη, διαφορά με ευρύτερο περιεχόμενο απ' ό,τι η διαφορά που εκδίκασε το Πρωτοδικείο. Όταν έχει ασκηθεί αναίρεση, η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται στον έλεγχο της νομικής λύσεως που δόθηκε ενόψει των ισχυρισμών που προβλήθηκαν και εξετάστηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου (βλ. απόφαση της 1ης Ιουνίου 1994, C-136/92 P, Επιτροπή κατά Brazzelli Lualdi κλπ., Συλλογή 1994, σ. I-1981, σκέψη 59· διατάξεις της 17ης Ιουλίου 1998, C-442/97 P, Sateba κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-4913, σκέψη 30, και της 14ης Οκτωβρίου 1999, C-437/98 P, Infrisa κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-7145, σκέψη 29).

54 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι αναιρεσείουσες δεν πρόβαλαν ενώπιον του Πρωτοδικείου τον ισχυρισμό ότι εξατομικεύονται λόγω της υποχρεώσεώς τους να καταβάλλουν στους παραγωγούς τεύτλων καθορισμένη τιμή που τις διαφοροποιεί από κάθε άλλο παραγωγό εντός της Κοινότητας.

55 Συνεπώς, επιβάλλεται η απόρριψη της αιτίασης αυτής ως προδήλως απαράδεκτης.

*Επί της αιτιάσεως ότι το Πρωτοδικείο έλαβε εσφαλμένως υπόψη του τις συνέπειες που θα είχε το παραδεκτό της προσφυγής*

56 Το Πρωτοδικείο ολοκλήρωσε την εξέταση του ζητήματος αν το άρθρο 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 1534/95 έχει τον χαρακτήρα αποφάσεως διαπιστώνοντας, με τη σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, εάν γινόταν δεκτή η προσφυγή των νυν αναιρεσειουσών, όλοι οι υπαγόμενοι στην κοινή οργάνωση των αγορών της ζάχαρης επιχειρηματίες, οι οποίοι θεωρούν ότι θίγονται από τον χαρακτηρισμό της ζώνης τους, θα μπορούσαν να θέσουν υπό αμφισβήτηση ολόκληρο το σύστημα των διαφοροποιημένων τιμών.

57 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι, το Πρωτοδικείο, με τη διαπίστωση αυτή, περιορίστηκε να εξετάσει γενικά τις συνέπειες που θα είχε σε κοινοτικό επίπεδο το να κηρυχθεί παραδεκτή εν προκειμένω η προσφυγή. Σε καμία περίπτωση η εν λόγω διαπίστωση δεν επιτρέπει από μόνη της την απόρριψη ως απαράδεκτης της προσφυγής περί ακυρώσεως την οποία έχει ασκήσει φυσικό ή νομικό πρόσωπο. Μόνο οι προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης επιτρέπουν την απόρριψη ως απαράδεκτης της προσφυγής που δεν τις πληροί [βλ. συναφώς διάταξη της 12ης Οκτωβρίου 2000, C-300/00 P(R), Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa κλπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. I-8797, σκέψη 37].

58 Από τα ανωτέρω προκύπτει σαφώς ότι, στο μέτρο που οι αναιρεσείουσες, με το τελευταίο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, βάλλουν κατά της σκέψεως 45 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως — κατά την οποία το παραδεκτό της προσφυγής τους θα μπορούσε να θέσει υπό αμφισβήτηση τις συμβατικές σχέσεις μεταξύ ζαχαροπαραγωγών και παραγωγών τεύτλων — η αιτίαση αυτή στερείται λυσιτέλειας και, συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί.

*Επί των επιχειρημάτων που αντλούνται από την ύπαρξη «στενού κύκλου»*

59 Όσον αφορά το επιχείρημα των αναιρεσειουσών ότι ανήκουν σε «κλειστό (ή περιορισμένο) κύκλο», το Πρωτοδικείο ορθώς βασίστηκε, με τις σκέψεις 46 έως 48 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στη νομολογία του Δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία η δυνατότητα ακριβούς, κατά το μάλλον ή ήττον, προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων έχει εφαρμογή ένα μέτρο, όπως το άρθρο 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 1534/95, δεν συνεπάγεται ότι το εν λόγω μέτρο τα αφορά ατομικά, εφόσον η εφαρμογή αυτή γίνεται στο πλαίσιο αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως που καθορίζεται από την επίδικη πράξη (προαναφερθείσα απόφαση Buralux κλπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 24, και προαναφερθείσα διάταξη Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, σκέψη 37).

60 Το Πρωτοδικείο διευκρίνισε πειστικά, με τη σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα κοινοτικά όργανα μπορούν, κατά τον καθορισμό των τιμών παρεμβάσεως, να γνωρίζουν την ταυτότητα των επιχειρήσεων παραγωγής ζάχαρης που είναι εγκατεστημένες σε κάθε μία από τις ζώνες παραγωγής μόνο λόγω της υπάρξεως του μηχανισμού πληροφορήσεως που καθιέρωσε η κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της ζάχαρης. Όσον αφορά τον εν λόγω μηχανισμό πληροφορήσεως, το Πρωτοδικείο είχε ήδη διαπιστώσει, με τη σκέψη 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι διάφορες ζώνες παραγωγής της Κοινότητας μπορούν να χαρακτηριστούν από το Συμβούλιο ως ελλειμματικές ή μη ελλειμματικές σε συνάρτηση με τα διαθέσιμα και/ή προβλεπόμενα στοιχεία που του παρέχονται σχετικά με την παραγωγή και την κατανάλωση και στα οποία περιλαμβάνονται και ορισμένες πληροφορίες σχετικά με κάθε επιχείρηση παραγωγής ζάχαρης που είναι εγκατεστημένη εντός της οικείας ζώνης.

61 Αντίθετα με ό,τι ισχυρίζονται οι αναιρεσείουσες με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως σχετικά με τα ειδικά στοιχεία που προέρχονται από τις ιταλικές επιχειρήσεις, η εν λόγω διαπίστωση δεν αντιφάσκει με τη σκέψη 48 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

62 Συγκεκριμένα, από τη σκέψη αυτή προκύπτει σαφώς ότι το Συμβούλιο καθορίζει τις τιμές παρεμβάσεως για τη λευκή ζάχαρη όχι βάσει των ατομικών πληροφοριακών στοιχείων των σχετικών με κάθε μία από τις ιταλικές επιχειρήσεις που κατέχουν ποσοστώσεις παραγωγής ζάχαρης ή λαμβάνοντας υπόψη την ειδική τους κατάσταση, αλλά βάσει των συνολικών στοιχείων για την παραγωγή ζάχαρης στην Ιταλία. Πρέπει να προστεθεί ότι ο χαρακτηρισμός μιας δεδομένης ζώνης ως ελλειμματικής ή μη προκύπτει τελικά από τη σύγκριση της προβλεπομένης παραγωγής και της προβλεπομένης καταναλώσεως κατά την οικεία περίοδο εμπορίας.

63 Κατά συνέπεια, τα στοιχεία που υπέβαλαν οι διάφοροι Ιταλοί ζαχαροπαραγωγοί δεν αποτελούν παρά ένα μόνο μέρος των συνολικών δεδομένων που διαθέτει το Συμβούλιο και η παράγωγη τιμή παρεμβάσεως για τη λευκή ζάχαρη καθορίζεται γενικώς και αφηρημένως και όχι συναρτήσει ή ενόψει της ατομικής καταστάσεως του κάθε παραγωγού.

64 Καθόσον οι αναιρεσείουσες, προκειμένου να αποδείξουν τη συμμετοχή τους σε έναν «κλειστό κύκλο», αποτελούμενο από τους Ιταλούς ζαχαροπαραγωγούς που κατέχουν ποσοστώσεις παραγωγής, επαναλαμβάνουν το επιχείρημα ότι για τον λόγο αυτόν υποχρεούνται να καταβάλλουν, μαζί με την επαυξημένη ελάχιστη τιμή, μια καθορισμένη τιμή στους παραγωγούς τεύτλων, γεγονός που τις διαφοροποιεί από τους άλλους παραγωγούς της Κοινότητας, αρκεί η παραπομπή στις σκέψεις 53 έως 55 της παρούσας διατάξεως.

65 Συνεπώς, το Πρωτοδικείο δεν διέπραξε σφάλμα περί το δίκαιο διαπιστώνοντας ότι το άρθρο 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 1534/95 δεν αφορά ατομικά τις αναιρεσείουσες ως μέλη ενός «κλειστού κύκλου», αποτελούμενου από τους Ιταλούς ζαχαροπαραγωγούς που κατέχουν ποσοστώσεις παραγωγής.

*Επί του δικαιώματος πωλήσεως προς τον οργανισμό παρεμβάσεως στην παράγωγη τιμή παρεμβάσεως*

66 Όσον αφορά, τέλος, την αιτίαση που διατυπώνουν οι αναιρεσείουσες στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, ότι δηλαδή το Πρωτοδικείο αγνόησε το δικαίωμα πωλήσεως προς τον οργανισμό παρεμβάσεως στην παράγωγη τιμή παρεμβάσεως, αρκεί η διαπίστωση ότι το δικαίωμα αυτό δεν αποτελεί παρά την κύρια λειτουργία της τιμής παρεμβάσεως.

67 Συναφώς, η κατάσταση των αναιρεσειουσών δεν μπορεί να εξομοιωθεί με τις καταστάσεις που αφορούσαν οι αποφάσεις που επικαλέστηκαν οι ίδιες ενώπιον του Πρωτοδικείου και τις οποίες αυτό χαρακτήρισε ορθώς, με τη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αλυσιτελείς εν προκειμένω. Πράγματι, οι ειδικές καταστάσεις στις οποίες αναφέρονται ιδίως οι αποφάσεις της 1ης Ιουλίου 1965, C-106/63 και C-107/63, Toepfer και Getreide-Import κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 101), και της 6ης Νοεμβρίου 1990, C-354/87, Weddel κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. I-3847), χαρακτηρίζονται από το ότι η αρμόδια διοίκηση χορηγεί σ' έναν επιχειρηματία, ατομικά και για περιορισμένο χρονικό διάστημα, δικαίωμα παρόμοιο με το δικαίωμα που πηγάζει από άδεια εισαγωγής.

68 Το Πρωτοδικείο επίσης αρνηθηκε, με τις σκέψεις 50 και 51 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, να εφαρμόσει την αρχή που προκύπτει από την προαναφερθείσα απόφαση Cordoniu κατά Συμβουλίου. Συναφώς, θεώρησε ορθώς ότι η χορήγηση στις νυν αναιρεσείουσες ποσοστώσεων παραγωγής δεν συνοδευόταν, πριν από την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού, από κάποιο κεκτημένο δικαίωμα για τον καθορισμό συγκεκριμένης τιμής παρεμβάσεως και ότι η νομική κατάσταση των νυν αναιρεσειουσών δεν ήταν διαφορετική από τη νομική κατάσταση των άλλων κατόχων ποσοστώσεων παραγωγής, οι οποίοι όλοι έπρεπε να αρκεστούν στις τιμές παρεμβάσεως που καθόρισε το Συμβούλιο αναλόγως της προβλεπόμενης για τις διάφορες ζώνες παραγωγής καταστάσεως εφοδιασμού.

69 Από την επιχειρηματολογία όμως των αναιρεσειουσών, όπως προκύπτει από τα υπομνήματα που κατέθεσαν ενώπιον του Δικαστηρίου στο πλαίσιο της αναιρέσεως, δεν προκύπτει κανένα νέο στοιχείο που να αναιρεί το συμπέρασμα που συνήγαγε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

70 Συνεπώς, η αιτίαση που στηρίζεται στο δικαίωμα πωλήσεως προς τον οργανισμό παρεμβάσεως στην παράγωγη τιμή παρεμβάσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη.

71 Από το σύνολο των προαναφερθέντων προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί είτε ως προδήλως απαράδεκτη είτε ως προδήλως αβάσιμη.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

72 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι αναιρεσείουσες ηττήθηκαν και το Συμβούλιο ζήτησε την καταδίκη τους στα δικαστικά έξοδα, πρέπει να καταδικαστούν εις ολόκληρον στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα με την παράγραφο 4 του ίδιου άρθρου του Κανονισμού Διαδικασίας, η Επιτροπή θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

**1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**

**2) Καταδικάζει τις Eridania SpA, Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI), Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del Molise SpA και Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) εις ολόκληρον στα δικαστικά έξοδα.**

**3) Η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.**

Λουξεμβούργο, 28 Ιουνίου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

Β. Σκουρής